

LỜI KÊU GỌI TOÀN DÂN VIỆT NAM HÃY VÙNG LÊN LẬT ĐỔ BẠO QUYỀN VIỆT CỘNG

CÁC LÃNH ĐẠO & CÁC ĐẢNG VIÊN CSVN MUỐN HẠ CÁNH AN TOÀN
HÃY ĐỌC KỸ ĐỀ NGHỊ CỦA ÔNG LÃO 77 TUỔI

PSKHANH: TÔI ĐÃ THẬT SỰ ỖN HẬN VÌ ĐÃ VÀO ĐẢNG CSVN
ĐẠI TÁ QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN CẤT CAO LỜI KÊU GỌI

To: Hành Động!

(Buông dao đồ tể)

Kính thưa toàn dân Việt Nam trong và ngoài nước,
Kính thưa quý vị quan tâm,
Thưa tất cả đảng viên Đảng Cộng Sản Việt Nam,

Tôi viết email này trong 1 thời điểm đặc biệt tột cùng của tình hình đất nước Việt Nam của chúng ta.

Đó là tình hình gì?

Xin thưa ngắn gọn: Tình hình vừa bi thảm, vừa hy vọng:

1) Bi thảm, vì VN đang trên lộ trình Bắc thuộc Hán tộc gần như vô phương cứu gỡ; Đất ở biên giới phía Bắc đã vô tay Trung quốc hàng nghìn km². Vịnh Bắc Bộ cũng đã mất hàng nghìn km². Hoàng sa mất sạch và Trường Sa cũng trên đà mất sạch. Lưỡi Bò Trung Quốc lăm le liếm gần sát bờ biển VN. Hán tộc đang cười trên lưng Trường Sơn, với cơ khai thác bê-xít. Rừng đầu nguồn các Tỉnh Bắc Việt đang bị gặm nhấm. Đồng bằng miền Nam cũng vậy, với những vụ mượn cơ mượn đất để Hán tộc trồng khoai... 90% những gói thầu quan trọng của đất nước đều lọt vào tay Trung Quốc. Và hơn hết là Đảng Cộng Sản Việt Nam là nhóm người phản bội Tổ Quốc đang tiêu diệt lòng yêu nước của muôn triệu dân, để manh tâm chủ trương bán đất nước, mua lấy quyền lợi đời đời truyền tử lưu tôn làm thái thú cho giặc phương Bắc.... Đây là lời cảnh báo của vị Đại Tá Đào Văn Nghệ của Quân Đội Nhân Dân VN (CS), nay đã phản tỉnh:

“Kính thưa toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước.

Kính thưa toàn thể lực lượng Quân đội nhân dân Việt Nam.

Chúng ta đã mất đất: Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc, Núi Lão Sơn...!

Chúng ta đã mất đảo: Hoàng Sa, Trường Sa, và các hải đảo chung quanh...!

Chúng ta đã mất biển: Vịnh Bắc Bộ và gần toàn bộ vùng biển Đông...!

Chúng ta đã mất bao tài nguyên: Hải sản, khoáng sản, dầu hỏa, quặng mỏ... lần lượt rơi vào túi tham không đáy của hai lũ giặc: Việt Gian và Tàu Cộng!

Giặc đã vào nhà: Đang chiếm lĩnh Tây nguyên dưới sự bao che, bảo vệ, đồng lõa của lũ giặc nội xâm: ‘Đảng CSVN!’. Lần lượt, một cách tiệm tiến quy mô và hợp thức.... Tàu sẽ tràn xuống Yết Hầu Tây Nguyên”

2) Hy vọng, nhờ hồn thiêng sông núi phò trợ, hằng triệu triệu con dân Việt Nam đang mở mắt bừng tỉnh, nguyện hy sinh mạng sống để diệt trừ thảm họa cho dân tộc. Tuổi trẻ VN (kể cả tuổi trẻ đảng viên Cộng Sản), Trí thức VN (kể cả trí thức đảng viên Cộng Sản) đều sôi sục lòng căm hờn, tủi nhục vì đã lầm lạc nghe theo lời dối trá của ĐCSVN, đã gây họa cho tổ quốc, cho dân tộc mình. Họ thề quyết chuộc lại tội lỗi, bằng cách rời xa đảng, đốt thẻ đảng, và khi cần sẽ đứng lên cùng nhân dân lật đổ CSVN....

Tôi đọc thấy bài viết “lời trần tình của một đảng viên CSVN” với câu kết thật đáng thương, thật ngậm ngùi “Tôi đã thực sự ân hận vì đã vào Đảng”. Ông thành tâm nói lên nỗi niềm âu lo của mình và của trên 90% đảng viên, như sau:

“Tôi đã gần 50 tuổi, đang làm cho một viện nghiên cứu của Nhà nước, đã được 15 năm tuổi Đảng. Thật lòng là tôi đã nghĩ đến việc ra khỏi Đảng nhưng lại không dám thực hiện, tôi không đủ can đảm và mạnh mẽ để chấp nhận một cách kiếm sống mới hoàn toàn mà tôi không tự tin với nó.”

Ông không ngần ngại nói rõ ra:

“Những người Đảng viên như tôi bây giờ chiếm đa số tuyệt đối trong Đảng, đến 95%. Hồi tháng 4 năm ngoái, tôi được đọc một bản nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Du luận Xã hội, đây là tài liệu chính thức nghiên cứu theo yêu cầu của Bộ Chính Trị. Qua đó nói rõ rằng Đảng viên bây giờ đều chán nản và bi quan, không còn tin vào đường lối chủ nghĩa Cộng Sản và học thuyết Mác Lê-Nin nữa, Đảng viên chỉ hy vọng vào sự đổi mới của Đảng. Nhưng bây giờ Đảng đã không còn đổi mới nữa, đang đi vào ngõ cụt. Hầu hết những Đảng viên như tôi bây giờ đều mong muốn một sự thay đổi, nhưng họ lại sợ thay đổi. Lý do quan trọng nhất là họ sợ bị trả thù như lịch sử đã từng xảy ra, như Đảng đã từng làm, họ nghe thấy sự hung hăng và cực đoan của các Việt Kiều qua các lần biểu tình chống đối người trong nước qua làm họ sợ.”

Ông nói thêm: “Đa số Đảng viên và quan chức hiện nay đều hèn nhát như tôi vậy.... Những kẻ chức vụ càng cao thì không những hèn mà còn nhát, thượng đội hạ đạp... chúng chỉ hung hăng khi nắm quyền lực trong tay và đối xử thô bạo với kẻ dưới hoặc những người không có chút quyền gì. Tôi đảm bảo rằng, khi có một sự thay đổi, bọn người này là những kẻ trốn chạy đầu tiên hoặc quay ngoắt tức thì theo lực lượng mới. Bọn chúng đa số đều là những kẻ giàu có, giờ thì lăm lăm tiền nhiều của, sợ chết, và sẵn sàng trở thành kẻ phản bội cho người khác sai bảo, nếu được đảm bảo rằng không làm gì bọn chúng.

Sự sụp đổ và thay đổi là chắc chắn và không thể tránh khỏi. Nhiều người bảo rằng sẽ rất nhanh, nhưng cũng có người bảo rằng sẽ chưa thể trong một hai năm nữa. Tôi thì nghĩ điều đó không tùy thuộc vào Đảng, vào Chính quyền nữa, cái này ngoài khả năng của họ rồi. Nó tùy thuộc vào lực lượng thay đổi có thể hành động lúc nào thì lúc đó sẽ có sự thay đổi”.

Tôi đọc thấy bài viết của một Đại Tá VC Đào Văn Nghệ thành tâm cất cao lời kêu gọi “Toàn Dân -Toàn Quân hãy đứng lên lật đổ chế độ độc tài Cộng Sản Việt Nam, thiết lập chế độ Cộng Hòa Việt Nam. Đất nước lâm nguy! Giang sơn rơi lệ! Dân chúng lâm than!”

Vang vang bên tai tôi những lời kêu gọi mọi giới, mọi nơi “đứng lên đáp lời sông núi” tiêu diệt bọn Cộng Sản. Ngay cả ông Cố Tổng Thống Nga Boris Yeltsin cũng đoạn quyết: “Cộng Sản không thể nào sửa chữa, mà cần phải đào thải nó.”

Tôi ngậm ngùi nghĩ đến chuyện đổ máu sắp đến trên đất nước tôi, chuyện đổ máu chắc chắn phải xảy ra, vì đó là con đường duy nhất để cứu tổ quốc, cứu dân tộc tôi. Tôi vừa mong đợi, vừa hãi hùng khi tưởng tượng chuyện đổ máu sắp tới.

Những người Việt yêu nước mới chỉ tỏ lòng yêu nước chống Trung cộng thôi, mà Đảng viên Cộng Sản như hiện nay, đã quyết đàn áp, bắt bớ tù, sát hại.... Nay bị toàn dân đứng lên lật đổ ngay chính họ thì cuộc tàn sát này sẽ còn bi thảm cỡ nào. Và máu phải trả bằng máu, phải diệt sạch 3 triệu kẻ tàn ác thì mới mong cứu thoát được 80 triệu dân tộc Việt. Như vậy sẽ có hằng 10 triệu sanh linh phải đầu rơi máu chảy ư?

Biết bao nhiêu người quan tâm đến chuyện này. Người ta đã viết đến chuyện hậu Cộng Sản. Có người đã hứa, đã kêu gọi sẽ không trả thù sau khi lật đổ được Cộng Sản. Nhưng theo suy luận thì khó tin được. Ngay như nước Pháp văn minh, mà trong thời kỳ Phát-xít Đức chiếm đóng, Mật vụ và Cảnh sát Pháp dưới thời Vichy, đã tận tâm phục vụ cho Đức, ruồng bả dân Pháp yêu nước hành hạ (giống như ĐCSVN ngày nay). Khi Đức thua trận Đồng Minh, thời Tổng Thống De Gaule, dân chúng nhất thời phần nộ đã giết mát 10,000 tên phản quốc Pháp. Nếu TT De Gaule không kịp thời ra lệnh cấm thì cuộc tàn sát trả thù còn biết bao người bị sát hại nữa. VN sẽ hung tợn hơn nhiều. Hơn nửa thế kỷ, CSVN cai trị đất nước, đã cướp giạt của toàn dân từ Bắc chí Nam, từ Cải Cách Ruộng Đất ở Bắc (năm 1956) đến Tết Mậu Thân (1968) biết bao nhiêu hận thù chồng chất!!!

Tôi nghĩ đến ngày CSVN bị lật đổ không còn xa. Cuộc đổ máu đang gần kề. Không phải người Việt từ hải ngoại về nước trả thù, mà dân chúng VN trong nước sẽ hành xử quyền trả thù. Họ, những người CS gian ác, cướp giạt, sát hại nhân dân thật đáng bị trả thù. Phải công bằng xác định như vậy.

Nhưng lòng tôi lại muốn cuộc trả thù xứng hợp mà thôi, nhất là trả thù bằng luật pháp công minh. Máu VN sẽ bớt chảy. Như vậy oan oan tương báo sẽ không còn.

Trong tinh thần Phật giáo, người ta thường nói “Buông dao đồ tể sẽ thành Phật!” Như vậy có nghĩa là muốn thành Phật, muốn được tha tội, được sống trở lại cuộc sống bình thường cũng phải có điều kiện. Điều kiện là “buông dao đồ tể”, là biết hoàn thiện, biết làm điều lành để được tha thứ.

Vậy người Cộng Sản, có 2 con đường chọn lựa:

1) Từ mấy năm nay, họ đã chọn lựa con đường “còn đảng còn mình”, nghĩa là họ chọn con đường tuyệt đối tuân theo lệnh Đảng để hà hiếp, bức bách, cướp giạt tài sản, giết hại nhân dân để họ được giàu sang, nhà cao cửa rộng, đất vườn mênh mông, xe sang....

2) Con đường thứ hai chưa ai nói cho họ biết, đó là “buông dao đồ tể”. Đây là con đường sống cho bản thân và cho con cháu của họ mà họ chưa thấy ra. Tất cả Đảng Cộng Sản đều biết rõ cái họ có hơn mọi người hôm nay là cái do cướp giạt, do ăn cắp của công, tức của nhân dân, do tội lỗi mà có, do bàn tay họ đang cầm dao đồ tể. Muốn có được tâm hồn, tinh thần an nhiên, không ân hận, không bị ám ảnh đời đời là phải “buông dao đồ tể”, trả lại tổ quốc, nhân dân những gì họ đã cướp giạt mà có. Không làm vậy, thì họ sẽ không bao giờ được tha thứ, không đời cha, thì đời con, đời cháu vẫn còn nợ máu với nhân dân.

Những suy nghĩ này của tôi là những suy nghĩ thật đơn giản và bình thường theo lẽ phải, bất cứ người Cộng sản nào cũng suy nghĩ ra hết. Bây giờ người Cộng sản nhìn đâu cũng thấy kẻ thù, và lúc nào cũng sợ kẻ thù sát hại. Họ thử chân thật với lòng họ, hỏi xem phải vậy không? Họ đâu có dám đi đâu mà không có người đi theo bảo vệ. Tại sao họ có nhiều kẻ thù như vậy? Chính họ đều biết, vì họ gây thù oán. Cướp của người, giết hại người, sang đoạt, hành hạ người thì người ta phải thù ghét, và khi có cơ hội thì họ sẽ trả thù, khi họ bị đưa vào chân tường thì họ liều mình để tự cứu. Nhân dân VN đang bị lừa vào chân tường, những người yêu nước đang bị ĐCSVN lừa vào chân tường.

Bây giờ đã có 2 con đường để đảng viên Cộng Sản lựa chọn. Con đường thứ nhất là con đường “cờ bạc” hên xui. “Còn Đảng còn ta”, thì còn tiền bạc, tài sản, tánh mạng... nhưng đến một ngày nào đó “không còn Đảng” thì mất sạch, giống như thằng máu mê cờ bạc, vào ngày chót cuộc đời bao giờ của [cũng] mất sạch.

Theo con đường thứ hai không phải là không đấng cay. Cái đấng cay là phải chấp nhận một vài điều kiện “buông dao đồ tể”, ngưng cướp giạt, ngưng hành hạ dân, sống đời lương thiện. Những ông Công An Cộng Sản hỏi lại lòng mình xem nhân dân đòi hỏi các ông làm như vậy các ông làm được không? Và đòi hỏi như vậy có đúng với lẽ phải không?

Các ông quen rồi. Người Cộng Sản các ông ngày nay, làm như vậy các ông không làm được. Các ông cần chà đạp, bóc lột nhân dân để làm giàu đã quen rồi. Cái khó là ở chỗ đó.

Vậy, tùy các ông chọn, tất cả tập đoàn Cộng Sản của các ông. Hãy cứ “cờ bạc” và chờ ngày sụp đổ!

Tôi đề nghị với tất cả những nhà tranh đấu lật đổ chế độ Cộng Sản, tức là đề nghị với toàn dân Việt Nam, trong nước cũng như ngoài nước, những biện pháp hậu Cộng Sản sau đây:

1) Đối với những người chịu “buông dao đồ tể” thì hậu Cộng Sản xin toàn dân tha thứ hoàn toàn tội lỗi họ đã gây ra từ hôm nay, ngày họ “buông dao đồ tể”, trở về trước, và họ được giữ số tài sản trị giá tối đa 500 triệu đồng VN với 1 ngôi nhà để ở, do Hội đồng Quốc Gia chọn chỉ định, nếu họ có nhiều nhà. Còn dư bao nhiêu sung vào tài sản Quốc Gia, để xây dựng lại tổ quốc.

2) Đối với những người vẫn giữ lập trường “còn Đảng còn mình” thì cầm giữ và đưa họ ra Tòa xét xử. Dĩ nhiên, sau xét xử, những người này không được phân như những người đã buông dao đồ tể. Tất cả tài sản của nhóm này sẽ xung vào tài sản Quốc Gia.

3) Kể từ ngày hôm nay cho đến hết ngày 31-12-2012, đảng viên Đảng Cộng Sản nên viết đơn xin “buông dao đồ tể” với các tổ chức đang vận động lật đổ Cộng Sản. Các tổ chức này sẽ theo dõi xem họ có buông dao thật không. Quý vị sẽ bảo mật tên tuổi của họ. Mỗi cuối tháng xin quý vị báo cáo số lượng người buông dao đồ tể đến một địa chỉ e-mail ở ngoại quốc, để làm tổng kết vào cuối năm 2012. Địa chỉ này sẽ công bố cho quý vị biết sau.

Những người Cộng Sản thường nói câu “Hạ cánh an toàn”. Câu này hàm ý là suốt thời gian họ cướp giết, ăn hối lộ, thâm thụt tài sản Quốc Gia để vinh thân phì gia, cho đến khi nghỉ việc, hồi hưu mà không bị bắt bỏ tù, bị làm dê té thân... là “hạ cánh an toàn”. Họ nghĩ, Lê Đức Anh, Lê Khả Phiêu, Phan Văn Khải... là những người đã hạ cánh an toàn.

Thưa không! Chỉ khi nào chịu “buông dao đồ tể” thì mới an toàn để hạ cánh. Chưa làm điều đó thì ngay Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng, Nguyễn Văn Linh, Võ Văn Kiệt, Võ Nguyên Giáp cũng chưa hạ cánh an toàn, vì đời con cháu của họ vẫn còn phải trả món nợ máu của cha ông đối với nhân dân.

Tôi tin rằng, nếu được 1 triệu đảng viên CSVN xin “buông dao đồ tể” thì rất hy vọng sẽ không còn cuộc đổ máu trong cuộc vận động lật đổ CSVN, nhất là sẽ hết hận thù hậu Cộng Sản trong nhân dân. Đất nước sẽ thái bình thanh vượng. Mong lắm thay.

Kính,

*Người đề nghị,
Nguyễn Phước Đáng*

TB:

1) Đây chỉ là đề nghị. Kính xin mọi người tham gia góp ý, nhất là quý vị Đảng viên CS. Trước hết xin quý vị tiếp tay phổ biến đề nghị này.

2) Xin gởi kèm dưới đây 2 bài của 2 người Cộng Sản:

- . Tâm sự của một đảng viên CS*
- . Lời kêu gọi của Đại Tá VC Đào Văn Nghệ*
- . Bản nhạc Anh là ai? Của Việt Khang (Tiếng Việt và Tiếng Anh)*

TÔI ĐÃ THỰC SỰ ÂN HẬN VÌ ĐÃ VÀO ĐẢNG

Tuesday, November 2, 2010

<http://phiendam.com>

Lâu nay tôi không viết blog, không comment vì tôi sợ. Tôi nghe được những thằng bạn làm bên an ninh nói rằng đang thực hiện những chỉ thị của cấp trên rất quyết liệt để tìm ra dấu vết tông tích của những blogger “có vấn đề” để có cách xử lý thích đáng. Tôi thực sự sợ, có lẽ là tôi hèn nhát. Nhưng hôm nay tôi muốn viết, tôi buộc phải viết, tôi không giải thích được tâm trạng của mình lúc này, nhưng tôi cảm nhận rõ ràng một sự thôi thúc phải nói ra những gì mình suy nghĩ cho nhiều người đọc. Sự thôi thúc đó đến từ đâu tôi cũng không chắc, nhưng thật tình là tôi vẫn rất run sợ khi post bài này, tôi không phải là người dũng cảm, nhưng tôi thấy mình cần làm điều đó. Và tôi cũng chỉ có nơi này để viết, để nói ra được sự thật, blog là nơi duy nhất ở xã hội này người ta có thể nói thật, còn lại đều là một cuộc sống dối trá với chính mình và mọi người.

Tôi đã gần 50 tuổi, đang làm cho một viện nghiên cứu của Nhà nước, đã được 15 năm tuổi Đảng. Thật lòng là tôi đã nghĩ đến việc ra khỏi Đảng nhưng lại không dám thực hiện, tôi không đủ can đảm và mạnh mẽ để chấp nhận một cách kiếm sống mới hoàn toàn mà tôi không tự tin với nó. Mà bỏ Đảng thì chỉ còn cách bỏ cơ quan. Đã suy nghĩ rất nhiều cách mưu sinh khác nhưng vẫn không thấy cái nào là được. Các con tôi phải còn vài năm nữa mới có thể tự lo được. Lương hai vợ chồng cộng lại mới hơn chục triệu. Riêng tôi mỗi năm được thêm vài công trình nghiên cứu, chia ra cũng được khoảng 30-40 triệu đồng. Cái này chính là bổng lộc mà cấp trên ban phát vì nghiên cứu cho có, xong cho vào tủ, chủ yếu là viết theo ý muốn cấp trên rồi lập hội đồng khen nhau mấy câu, thế là xong. Giàu thì chủ yếu là các xếp lớn vì đề tài nào các xếp cũng có tên để chia tiền dù chẳng làm gì, có khi cũng chẳng nhớ nổi cái tên đề tài. Còn chưa kể những thứ quyền lợi mua sắm khác. Nói chung là nêu lên được trưởng phòng thì không phải lo tiền bạc, người ta cúng cho mình. Do vậy mà trong nội bộ người ta đấu đá giành giật nhau ghê lắm, vào Đảng cũng chỉ hy vọng lên được chức cao hơn. Nói thật là ngày xưa tôi vào Đảng cũng với động cơ như thế, nhưng không nghĩ rằng như thế chỉ mới là cái bắt buộc sơ đẳng, muốn ngoi lên được đòi hỏi phải nhiều thủ thuật lắm, và phải biết luồn cúi thật giỏi, chà đạp người khác mà không bị cắn rứt. Mà cả 2 cái này tôi đều dở, có lúc thấy phải làm nhưng làm cũng không đạt yêu cầu. Chuyên viên như tôi (dù là được xếp vào ngạch cao cấp) bây giờ toàn phải nói vẹt, nói dối đến mức mất tư cách mà chẳng biết phải làm sao. Giờ mới thấy mình hèn nhưng đã muộn. Tự an ủi trấn an mình “mưu sinh mà, thôi đành vậy...”.

Những người Đảng viên như tôi bây giờ chiếm đa số tuyệt đối trong Đảng, đến 95%. Hồi tháng 4 năm ngoái, tôi được đọc một bản nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Dư luận Xã hội, đây là tài liệu chính thức nghiên cứu theo yêu cầu của Bộ Chính Trị. Qua đó nói rõ rằng Đảng viên bây giờ đều chán nản và bi quan, không còn tin vào đường lối chủ nghĩa Cộng Sản và học thuyết Mác Lê-Nin nữa, Đảng viên chỉ hy vọng vào sự đổi mới của

Đảng. Nhưng bây giờ Đảng đã không còn đổi mới nữa, đang đi vào ngõ cụt. Hầu hết những Đảng viên như tôi bây giờ đều mong muốn một sự thay đổi, nhưng họ lại sợ thay đổi. Lý do quan trọng nhất là họ sợ bị trả thù như lịch sử đã từng xảy ra, như Đảng đã từng làm, họ nghe thấy sự hung hăng và cực đoan của các Việt Kiều qua các lần biểu tình chống đối người trong nước qua làm họ sợ. Rồi kiểu tuyên truyền của Đảng cũng tăng thêm điều đó, nếu bạn là Đảng viên, đi họp sinh hoạt Đảng thì sẽ nghe thấy những lời lẽ cảnh báo rất nặng nề, nào là các thế lực thù địch, nào là sẽ không đội trời chung với Đảng viên, âm mưu diễn biến hòa mình có thể mất nước v.v..

Nhưng cái làm xói mòn niềm tin ở Đảng nhất là tham nhũng và đặc quyền thì Đảng chẳng có một biện pháp hiệu quả nào ngăn chặn, nếu không muốn nói là Đảng phải duy trì nó để sống và để cai trị quan chức. Cơ quan tôi và nhiều nơi khác suốt ngày bàn tán về việc ông Lê Thanh Hải đã chi ra cả trăm tỷ đồng để hối lộ cho những vị ủy viên Bộ Chính Trị vào TpHCM để xem xét việc cách chức ông ta vì dính đến vụ PCI. Giờ ông ta tuyên bố với đám đàn em kinh tài là vững như bàn thạch vì không những thế, Thủ Tướng còn nhận của ông ta mấy triệu đô la nữa. Giờ là lúc ông ta ra sức vợ vét và tạo điều kiện cho các đàn em kinh tài vợ vét để bù lại những gì đã phải chi ra để chạy cho ông ấy. Những chuyện này giờ đây tồn tại như một sự tất yếu, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tôi đang đứng trước một trạng thái chông chênh, giữa những lựa chọn không dễ dàng: theo hiện trạng và thói xấu của xã hội để sống dễ dàng hoặc thay đổi để không theo nó, hay tham gia vào những sự thay đổi của người khác làm xã hội tốt hơn. Tôi muốn 2 cái sau nhưng nhiều lần đã không vượt qua được chính mình. Hàng ngày tôi bị buộc phải học và thực hành theo gương và đạo đức HCM nhưng toàn là những gì đạo đức giả và nguy quân tử. Tôi là người luôn kính trọng Chủ Tịch HCM ngay cả khi đã đọc được những mặt trái của Bác. Tôi giữ thái độ đó vì tôi cho rằng Bác là một con người. Nhưng cách mà Đảng đang tuyên truyền về hình ảnh và đạo đức của Bác, bắt mọi người học tâm gương của Bác là cách mà người ta thường làm để ca ngợi những vị giáo chủ của các tôn giáo. Thật đáng buồn là những điều như vậy chẳng những không làm tôn lên hình ảnh của Bác mà ngược lại, vì Bác không có những điều cần thiết của một giáo chủ tôn giáo. Thời buổi bây giờ không còn là những thế kỷ trước, thông tin quá nhiều, nhanh và dễ kiểm chứng thì không thể tạo ra những myth [huyền thoại] để dẫn dắt lòng tin của mọi người được. Tôn giáo được tạo ra từ các myth [huyền thoại] vốn là những hiểu biết sai lầm, có thể là dối trá nhưng lại mang ý nghĩa huyền thoại, thần thoại. Người ta đang làm cho hình ảnh Bác ngày càng trở nên méo mó và dối trá.

Gần đây tôi bắt đầu tin dân vào những gì vô hình như là định mệnh, số phận, vận nước,... Không tìm thấy căn cứ khoa học nào, nhưng có lẽ niềm tin là tâm linh, không phải biện chứng khoa học. Do vậy, tôi cũng hy vọng như nhiều người dân đang hy vọng, hồn thiêng sông núi sẽ phù hộ cho vận mệnh của đất nước. Tôi muốn nói với những người muốn mưu sự lớn và thực sự vì đất nước nhân dân, hãy nhắm vào những gì thiết thực nhất vì cuộc sống của đa số người dân, đừng có giương ngọn cờ dân chủ nhân quyền làm mục đích chính, những điều đó với người dân còn xa vời lắm. Chính quyền hiện nay dù

làm ra vẻ chống đối và mạnh tay với những người đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền; giả bộ như là sợ những điều đó đe dọa sự cầm quyền của họ nhưng thực ra họ rất mong muốn những người đấu tranh này lao vào những mục tiêu như vậy vì chúng chẳng thể nào thu hút quần chúng trong vài chục năm nữa. Họ ra vẻ cái này là gót chân Achile của Đảng nên phản ứng rất dữ dội, làm cho những người đấu tranh cứ tưởng thật là mình đã nhắm vào đúng tử huyệt của đối thủ và cứ thế húc đầu vào đá. Những gì thiết thực đối với quần chúng thì rất nhiều, nhiều vô kể, không thể nhắm đến hết tất cả một lúc được. Những con người sáng suốt sẽ nhận ra một vài điểm thật quan trọng từ những nhu cầu này, nhân mạnh nó, giương nó lên làm ngọn cờ để tạo ra động lực cho đa số dân chúng thì mới có thể tạo ra lực lượng và thế lực thay đổi cái hiện nay được. Điều đáng mừng là một vài năm gần đây đã thấy xuất hiện vài người có tầm nhìn như vậy, không lao vào những khẩu hiệu dân chủ nhân quyền mà nhìn được những mấu chốt từ những gì rất thiết thực. Tôi có hân hạnh được trao đổi với những người như vậy trên blog và cảm nhận được sức mạnh tư duy của họ cho dù họ không nói gì về điều đó.

Nếu ai muốn copy bài này để phổ biến thì cứ tự nhiên làm đừng hỏi ý kiến tôi. Mà cũng mong các bạn hãy làm điều đó vì có thể một ngày nào đó, tôi không đủ sự can đảm, không vượt qua nỗi sợ hèn nhát nên sẽ xóa hẳn cái blog này. Tôi đã từng nghe cánh an ninh nói rằng sẽ dựa vào quan hệ của con rể Thủ Tướng, là Việt Kiều trong giới tài phiệt, can thiệp với Yahoo để "lôi ra ánh sáng" kẻ nào là "Change We Need" để trị tội vì đã "vu khống" thanh danh của gia đình "phò mã". Chuyện ấy cũng vài tháng nay rồi nhưng vẫn thấy "Change..." tiếp tục viết bài, có thể là họ không làm được, và cũng có thể là chưa làm được. Nếu một ngày nào đó mọi người thấy blog này biến mất hẳn thì xin hãy hiểu và thông cảm cho tôi. Tôi rất biết ơn ai đó copy bài này về blog của mình để những gì tôi viết còn lưu lại được.

Đa số Đảng viên và quan chức hiện nay đều hèn nhát như tôi vậy, những người dũng cảm có tư cách thì rất ít, những người này đều không lên cao được. Những kẻ chức vụ càng cao thì không những hèn mà còn nhát, thượng đội hạ đạp. Bản chất bọn chúng là những kẻ sợ sệt đủ thứ, chúng chỉ hung hăng khi nắm quyền lực trong tay và đối xử thô bạo với kẻ dưới hoặc những người không có chút quyền gì. Tôi đảm bảo rằng, khi có một sự thay đổi bọn người này là những kẻ trốn chạy đầu tiên hoặc quay ngoắt tức thì theo lực lượng mới. Bọn chúng đa số (tôi là thiểu số) đều là những kẻ giàu có, giờ thì lăm tiền nhiều của, sợ chết, và sẵn sàng trở thành kẻ phản bội cho người khác sai bảo nếu được đảm bảo rằng không làm gì bọn chúng.

Sự sụp đổ và thay đổi là chắc chắn và không thể tránh khỏi, nhiều người bảo rằng sẽ rất nhanh, nhưng cũng có người bảo rằng sẽ chưa thể trong một hai năm nữa. Tôi thì nghĩ điều đó không tùy thuộc vào Đảng, vào Chính quyền nữa, cái này ngoài khả năng của họ rồi. Nó tùy thuộc vào lực lượng thay đổi có thể hành động lúc nào thì lúc đó sẽ có sự thay đổi. Còn thay đổi như thế nào thì lại tùy thuộc vào cái lực lượng này có muốn làm điều tốt cho người dân hay không. Thật là khủng khiếp nếu đất nước này tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Hãy tha thứ cho tôi nếu ai đó vô tình bị xúc phạm từ những điều tôi viết, nhưng tôi vẫn tin những người đó rất ít, đếm trên đầu ngón tay. Tạm biệt mọi người, cũng có thể là vĩnh biệt.... Chúc mọi người vui khỏe và an toàn, chúc Việt Nam thay đổi tốt đẹp.

Tôi đã thực sự ân hận vì đã vào Đảng!

Psonkhanh

ĐẠI TÁ QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN VN ĐÀO VĂN NGHỆ

Cất Cao Lời Kêu Gọi

Samedi 23 octobre 2010 6 23 /10 /2010 08:39

Đại Tá Quân đội nhân dân VN Đào Văn Nghệ cất cao lời kêu gọi Tâm thư của Tướng tư lệnh: Quân Giải Phóng Việt Nam:

Toàn Dân -Toàn Quân hãy đứng lên lật đổ chế độ độc tài Cộng Sản Việt Nam thiết lập chế độ Cộng Hòa Việt Nam:

Đất nước lâm nguy! Giang sơn rơi lệ! Dân chúng lâm than!

- Kính thưa toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước.
- Kính thưa toàn thể lực lượng Quân đội nhân dân Việt Nam.

Chúng ta đã mất đất: Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc, Núi Lão Sơn...!

Chúng ta đã mất đảo: Hoàng Sa, Trường Sa và các hải đảo chung quanh...!

Chúng ta đã mất biển: Vịnh Bắc Bộ và gần toàn bộ vùng biển Đông...!

Chúng ta đã mất bao tài nguyên: Hải sản, khoáng sản, dầu hỏa, quặng mỏ...lần lượt rơi vào túi tham không đáy của hai lũ giặc: Việt Gian và Tàu Cộng!

Giặc đã vào nhà: Đang chiếm lĩnh Tây nguyên dưới sự bao che, bảo vệ, đồng lõa của lũ giặc nội xâm: ” Đảng CSVN! ” Lần lượt, một cách tiếm tiến quy mô và hợp thức.... Tàu sẽ tràn xuống Yết Hầu Tây Nguyên.

15 tháng Việt Gian chóp bu trong đảng Cộng Sản Việt Nam đã toa rập với nhau bán Nước cho Tàu, chúng chỉ là những tên bù nhìn qua quỹ kế của Tàu phù là lấy “Người Việt cai trị người Việt ”. Đất nước nay đã thuộc về tay Tàu cộng....

Tất cả chúng ta đều là những người con sinh ra và lớn lên trên một đất nước, cùng chung một tiếng mẹ Việt Nam. Mỗi người tằn tảo một công việc khác nhau. Người cuốc ruộng, người đánh cá, người làm công nhân, người vào quân đội, công an, người đang đi học, người đã nghỉ hưu.... Chúng ta đều chỉ mong sao có cuộc sống bình an, ấm no, hạnh phúc....

Nhưng nay tổ quốc lâm nguy, biên giới, hải đảo bị mất dần, từ Thác Bản Dốc, ải Nam Quan đến Trường Sa, Hoàng Sa.... Thậm chí cả một vùng biển nước bao quanh bờ cõi, là lối đi về nối liền huyết mạch với hải phận quốc tế, là chỗ dân ta thường ra khơi đánh cá kiếm ăn, đang có nguy cơ bị mất nốt. Vùng đất cao nguyên trung bộ là một địa bàn chiến lược sống còn, nhưng nay với lý do khai thác Bauxit, Trung Quốc đã đưa người sang chiếm đóng. Mặc dù chưa qua quốc hội bàn thảo, phê duyệt, lãnh đạo đảng Cộng sản họ phớt lờ mọi lời can ngăn, tiếng kêu cứu của mọi tầng lớp nhân dân.

Kinh tế sa sút, lạm phát triền miên, thất nghiệp gia tăng cực kỳ đói khổ. Nạn tham nhũng tràn lan, sâu dày khó bề xử lý. Người dân khắp nơi mất đất, mất nhà, màn trời chiếu đất rất oan ức. Sinh viên, học sinh nghèo khổ không đủ tiền ăn học. Công an thường xuyên buộc phải hành xử trái luật pháp, vô đạo với nhân dân. Quân đội buộc phải khoanh tay đứng nhìn bờ cõi bị xâm lấn. Mà tất cả phải nhận những đồng lương ít ỏi, nếu người chân chính thì không thể nào sống nổi.

Trong khi đó, những kẻ thất đức, vô tài, mua quan, bán chức, bằng mọi cách chui vào đảng Cộng sản để có cơ hội tham nhũng, móc ngoặc, bè cánh, rồi ngoi lên đội ngũ lãnh đạo các cấp. Họ sống xa hoa, sân golf, biệt thự vài triệu đô khắp chỗ, xe hơi giá đắt sang trọng, lộng lẫy đi đi về về. Ngoài ra còn tài khoản tiền lớn cất giấu ở ngân hàng nước ngoài. Rồi con, cháu của họ du học, sinh sống đế vương ở những nước văn minh Âu, Mỹ....

Tất cả đều [bắt nguồn từ] nguyên do thể chế độc đảng Cộng sản, lấn quyền gây nên. Hiến pháp không được thực thi, họ tự quyền, tự ý thay vào đó những bộ luật có lợi cho họ, để buộc tội dân, chỉ để xử dân, còn cán bộ cấp cao là vùng cấm kỵ.... Khiến người dân không thể đứng lên cất tiếng nói đòi quyền sống. Các tổ chức, đảng phái, những người yêu nước nói, viết, đấu tranh đều bị buộc tội, ngăn cấm, đàn áp, bắt giữ, tù đày vô cùng oan trái.... Nỗi khổ này không biết bao giờ mới dứt? Nếu như chúng ta không thức tỉnh, để đứng dậy đoàn kết đấu tranh.

Hỡi toàn dân Việt Nam ở mọi miền đất nước!

Hỡi quân đội, công an Việt Nam hãy bảo vệ cho người dân Việt Nam, như những chiến sĩ quân đội, công an Nga xô, Ba Lan, Đông Âu trước kia, họ đã sớm thức tỉnh, chớp thời cơ, cầm súng đứng về phía nhân dân. Để ngày nay chính họ, gia đình, vợ con họ được dân chủ, ấm no. Họ không còn phải sống trong lo sợ, đói khổ, giả dối dưới chế độ Cộng sản cũ đầy sai trái và tội lỗi. Chế độ đã bao năm không chế họ bằng luật rừng, hòng súng, nhà tù, cưỡi lên đầu lên cổ nhân dân họ. Bởi vậy, đây là thời điểm nhân dân và đất nước đang cần những anh hùng đứng lên giúp dân làm nên một trang sử, đưa dân tộc ta bước vào kỷ nguyên dân chủ, ấm no không còn Cộng sản độc tài. Kỷ nguyên Quốc gia Cộng Hòa.

Chúng ta không phân biệt đảng phái, tôn giáo, già, trẻ, gái, trai. Mỗi người hãy tự góp sức mình theo khả năng, điều kiện. Ai ở nhiệm vụ nào hãy làm tốt nhiệm vụ đó, nhưng cùng một ý chí đấu tranh.

Các Tướng Tá hiện phục vụ trong quân đội Nhân dân!
Mất có thấy, tai có nghe Giặc tàu tràn vô Đất Nước không?
Cửa Biên Ai bị giặc cs Hà Nội mở rước Giặc tàu vô tự do

Quân đội hãy đứng lên lật đổ cs Hà Nội là bảo vệ Đất Nước
Hãy bỏ tính nhu nhược khiếp sợ trước nạn Nội Xâm cs Hà Nội

Quân Đội Nhân Dân còn chờ gì nữa?

“Tiên hạ thủ vi cường”

Lệnh thiết quân luật chỉ áp dụng trong tình trạng khẩn cấp. Tiến hành cách mạng lật đổ chế độ Cộng sản Hà Nội kiến lập quốc gia Cộng Hòa Việt Nam:

- 1. Thành lập một liên minh cứu quốc. Tập hợp mọi thành phần dân tộc trong và ngoài nước.*
- 2. Phát huy mọi biện pháp để kịp thời giữ biên giới, hải đảo, Tây nguyên.... Không để bất cứ thế lực nào chiếm đóng.*
- 3. Lập toà án quân sự yêu cầu xét xử những lãnh đạo Cộng sản đã có nhiều tội diệt chủng, bán nước, vi phạm nhân quyền đối với nhân dân.*
- 4. Tiến hành tổng tuyển cử toàn quốc, để nhân dân được thật sự tự do, ứng cử, bầu cử, tìm những người tài đức lãnh đạo đất nước và có nhiệm kỳ.*
- 5. Thay đổi hiến pháp cho phù hợp với hiến pháp chung quốc tế, để bảo vệ quyền con người cho toàn dân.*

Việt Nam ơi! Thời thế tạo anh hùng. Mẹ Việt Nam ơi! Sinh ra những anh hùng.

***Tư lệnh Quân Giải Phóng
Chìm Hải Âu - Việt Nam***

(Tigon copy từ Tin Trong Ngày / <http://tonthatphusi.centerblog.net>)

Anh Là Ai?

Nhạc và lời Việt Khang

*Xin hỏi anh là ai? Sao bắt tôi làm điều gì sai?
Xin hỏi anh là ai? Sao đánh tôi chẳng một chút nương tay?
Xin hỏi anh là ai? Không cho tôi xuống đường để tỏ bày
Tình yêu quê hương này, dân tộc này đã quá nhiều đắng cay!*

*Xin hỏi anh ở đâu? Ngăn bước tôi chống giặc Tàu ngoại xâm
Xin hỏi anh ở đâu? Sao mắng tôi bằng giọng nói dân tôi?
Dân tộc anh ở đâu? Sao đang tâm làm tay sai cho Tàu?
Để ngàn sau ghi dấu Bàn tay nào nhuộm đầy máu đồng bào*

*Tôi không thể ngồi yên
Khi nước Việt Nam đang ngã nghiêng
Dân tộc tôi sắp phải đắm chìm
Một ngàn năm hay triệu miên tăm tối*

*Tôi không thể ngồi yên
Để đời sau cháu con tôi làm người*

*Cội nguồn ở đâu?
Khi thế giới nay đã không còn Việt Nam*

—000—

WHO ARE YOU

By Viet Khang

*May I ask, who are you? Why arrest me? What have I done wrong?
May I ask, who are you? Why beat me without the slightest mercy?
May I ask, who are you? To keep me from protesting*

For love of this country, whose people have endured far too much!

*May I ask, where are you? Forbidding me from opposing a Chinese invasion
May I ask, where are you? Why scold me in the language of my people?
Where is your nationalism?
Why consciously take orders from China?
You will leave a mark to last a thousand years
Your hands will be stained with the blood of our people*

*I cannot sit still
While Vietnam collapses
And my people sink
Into a thousand years of eternal darkness*

*I cannot sit still
My children and the next generation deserve a future
Where will our roots be
When Vietnam is no longer in this world?*

Nguồn: Internet E-mail chuyển